SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 411/2012-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. P. D., D., zastúpeného Mgr. M. J., J., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Er 340/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. P. D. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. júna 2012 doručená sťažnosť Mgr. P. D., D. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Mgr. P. J., J., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na

prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Er 340/2010 (ďalej aj „namietané konanie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom exekučného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 18 Er 340/2010 v procesnom postavení povinného.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

«Dňa 09. 07. 2010 p. P. D., ako povinný v exekučnom konaní vedenom na Exekútorskom úrade p. JUDr. P. S., podal námietky voči exekučnému konaniu, ktoré súdny exekútor v zákonnej lehote postúpil Okresnému súdu Trnava, vedenom pod spisovou značkou č. k.: 18 Er/340/2010. V predmetnej veci bolo vydané rozhodnutie o jeho námietkach zo dňa 27. 04. 2012.

Obsahom podaných námietok bolo, že do dňa podania námietok, t. j. 09. 07. 2010, p. D. nebolo doručené vyjadrenie S., na základe čoho sa p. D. domnieval, že v uvedenej veci sa stále koná, a preto nie je možné realizovať nútený výkon rozhodnutia S., pobočka T. V uznesení Okresného súdu Trnava zo dňa 27.04.2012 ako dôvod argumentujúci zamietnutie námietok povinného súd uviedol, že dňa 27.09.2010 S. potvrdila rozhodnutím č. 23576/2010/Ba/Ok/GR svoje rozhodnutie o nepovolení obnovy konania a odvolanie povinného zo dňa 18. 08. 2010 zamietla. Predmetné rozhodnutie S. nadobudlo právoplatnosť dňa 12. 10. 2010.

Pri zohľadnení ustanovení zákona č. 233/1995 Z. z o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), presnejšie ustanovenia § 50 ods. 2: „O námietkach proti exekúcii rozhodne súd najneskôr do 60 dní od ich doručenia.“ Je zrejmé, že ak sa vymedzí časové rozpätie, v ktorom rozhodoval Okresný súd Trnava − 09. 07. 2010, podanie námietok, 12. 10. 2010, konečné rozhodnutie S. o skutočnostiach, ktoré sú obsahom námietok, a 27. 04. 2012 rozhodnutie Okresného súdu Trnava o námietkach, je zrejmé, že sa tu jedná o čas cca viac ako 20 mesiacov.

Podanou sťažnosťou sa môj klient chce domáhať svojho práva, ktoré mu je deklarované zákonom č. 460/1992 Zb. Ústavy SR, konkrétnejšie práva uvedené v druhom oddiely, čl. 48. Ods. 2: „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.“ Uvedené právo je konštatované aj v práve na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.»

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o nej rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že

„... nečinnosťou Okresného súdu Trnava základné právo p. Mgr. P. D., trvale bytom D., na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Er 340/2010 v období po 9. septembri 2010 porušené bolo.

Zároveň navrhujem, aby môjmu klientovi bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € (slovom päťtisíc eur), ktoré je Okresný súd Trnava povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu...“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Er 340/2010.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd zo sťažnosti a z jej príloh zistil, že sťažovateľ je účastníkom exekučného konania v procesnom postavení povinného. Konanie začalo na návrh oprávneného S. B., a. s., ktorá ho doručila 15. júna 2010 Exekútorskému úradu súdneho exekútora JUDr. P. S. Súdny exekútor požiadal okresný súd 18. júna 2010 o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie a týmto dňom bol exekučný spis (sp. zn. Ex 753/2010) pridelený na konanie zákonnej sudkyni okresného súdu pod sp. zn. 18 Er 340/2010. Okresný súd vydal poverenie na výkon exekúcie 24. júna 2010, ktoré bolo doručené exekútorovi 29. júna 2010. Sťažovateľ podal námietky proti exekučnému konaniu 9. júla 2010, pričom následne po predchádzajúcej nečinnosti okresného súdu podal až 23. apríla 2012 sťažnosť predsedníčke okresného súdu na prieťahy v predmetnom konaní. Okresný súd vo veci (o námietkach sťažovateľa) rozhodol 26. apríla 2012 tak, že ich zamietol. Sťažovateľ proti rozhodnutiu o zamietnutí námietok podal 17. mája 2012 odvolanie, ktoré bolo okresnému súdu doručené 24. mája 2012.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (napr. I. ÚS 10/98, III. ÚS 224/05).

V konaniach o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou vyžaduje preukázanie podania sťažnosti

predsedovi príslušného súdu proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa § 3 ods. 4 v spojení s § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“). Takúto sťažnosť totiž ústavný súd považuje za účinný prostriedok ochrany základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorý vzhľadom na subsidiárne postavenie ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd treba využiť pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (porovnaj napr. IV. ÚS 153/03, IV. ÚS 278/04).

V prípade, ak všeobecný súd reagujúc na sťažnosť sťažovateľa podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch prijme opatrenia smerujúce k zabezpečeniu ochrany základného práva sťažovateľa, zakladá to podľa názoru ústavného súdu dôvod na odmietnutie sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ sťažnosť na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch predsedníčke okresného súdu 23. apríla 2012 podal a okresný súd bezprostredne po podaní sťažnosti 26. apríla 2012 vo veci (o námietkach sťažovateľa) rozhodol. Z uvedeného vyplýva, že okresný súd po podaní sťažnosti začal vo veci konať, t. j. sťažnosťou podľa zákona o súdoch sa zabezpečila efektívna ochrana jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa, pripomína však, že sťažnosť bolo možné odmietnuť aj dôvodu, že sťažovateľ nie je v tomto konaní zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa totiž vyžaduje zastúpenie sťažovateľa advokátom).

Nad rámec odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd považuje za potrebné tiež uviesť, že v prípade, ak by okresný súd v ďalšom období v namietanom konaní nepostupoval plynulo, resp. efektívne, sťažovateľovi nič nebráni v tom, aby sa opätovne domáhal sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ochrany svojich ústavou garantovaných práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. augusta 2012